

Hoofdstuk 1 - Een gewone dag die anders eindigt

De lucht boven Eikenrade hing zwaar van zomerwarmte. Het soort warmte dat alles vertraagt – gesprekken, gedachten, zelfs de tijd zelf.

Mira van Dalen trapte langzaam naar huis, haar rugzak halfopen en haar oordopjes in. De muziek stond zacht. Ze hield ervan om de wereld een beetje te dempen.

Ze was vijftien. Niet bijzonder lang. Niet bijzonder luid. Ze tekende draken in de marges van haar wiskundeboek en deed alsof ze niet merkte dat andere mensen haar soms "dromer" noemden.

Vandaag voelde anders.

Niet spannend-anders.

Niet leuk-anders.

Meer alsof er iets onzichtbaars net buiten haar zichtveld bewoog.

Ze stopte bij het oude smeedijzeren hek naast het bos. Het hek stond er al zolang iedereen zich kon herinneren. Niemand wist precies waar het ooit voor had gediend.

Normaal fietste ze door.

Vandaag niet.

De wind stak op.

Bladeren ritselden.

Maar het was geen gewone wind.

Het voelde alsof iets haar riep.

Mira trok haar oordopjes uit.

En toen gebeurde het.

De wind stopte.

Niet zachter.

Niet langzamer.

Hij was gewoon... weg.

De bladeren hingen stil in de lucht.

Een vogel bevroor midden in zijn vlucht.

Het geluid van een verre auto viel abrupt stil.

De wereld hield haar adem in.

Mira's hart niet.

Dat bonkte hard in haar borst.

Boven het bos verscheen een dunne zilveren lijn in de lucht.

Eerst dacht ze dat het een vliegtuigspoor was.

Maar vliegtuigsporen glanzen niet van binnenuit.

Deze wel.

De lijn scheurde langzaam open.
Alsof de lucht zelf van papier was.

Licht sijpelde eruit.

Niet fel.
Niet verblindend.

Maar levend.

Mira wist één ding zeker:
Niemand anders leek het te zien.

Een vrouw liep met haar hond voorbij.
Een jongen fietste langs zonder op te kijken.
Alles ging door.

Behalve voor haar.

De zilveren scheur werd groter.

En toen hoorde ze het.

Niet met haar oren.

Maar in haar hoofd.

Kom.

Mira's vingers klemde zich om het hek.

"Dit verzin ik niet," fluisterde ze.

De stem voelde oud.
Niet boos.
Niet vriendelijk.

Wachtend.

Kom terug.

Terug?

Ze had hier nog nooit eerder gestaan met een scheur in de lucht.
Toch voelde het woord... bekend.

Alsof ze iets vergeten was.

Alsof iets haar al die tijd had gemist.

Haar voet bewoog.

Eén stap richting het bos.

De zilveren scheur pulseerde.

Nog een stap.

Haar adem ging sneller.

"Mira!"

Ze schrok.

Het was de stem van haar beste vriend, Jens, verderop bij de straat.

Het moment brak.

Geluid keerde terug.

De vogel vloog verder.

De bladeren vielen omlaag.

Maar de scheur bleef.

Groter nu.

En het licht werd feller.

Nu.

Jens kwam dichterbij, zwaaiend met zijn hand alsof hij haar uit een droom moest trekken.

"Hé! Mira! Wat doe jij daar?" riep hij.

Mira draaide zich half om. Jens' gezicht stond bezorgd. Hij had zijn schooltas nog om en zijn haar zat zoals altijd net te rommelig om per ongeluk te zijn.

"Ik..." Mira slikte. "Zie jij dat niet?"

"Wat?" Jens keek langs haar heen naar het bos. "Dat hek? Het bos?" Hij haalde zijn schouders op. "Je staat te staren alsof je een spook ziet."

Mira keek terug.

De scheur hing er nog.

Een dunne opening in de lucht, alsof er achter de bomen een tweede hemel zat.

Het licht bewoog erin, als water dat tegen glas drukt.

"Daar," zei Mira, en ze wees.

Jens kneep zijn ogen samen.

"Waar?" vroeg hij. "Mira, je wijst naar... lucht."

Haar maag trok samen. Ze voelde zich ineens heel alleen.

"Je maakt een grap," zei ze.

"Ik zweer het." Jens stapte naar het hek, vlak naast haar. "Ik zie alleen bomen. En jouw gezicht dat eruitziet alsof je elk moment gaat flauwvallen."

Mira's blik ging weer naar de scheur.

Kom.

De stem was zachter nu, maar dichterbij. Alsof hij achter haar stond.

Ze draaide zich snel om.

Niets.

Alleen het bos.

En toch voelde ze iets.

Een trek aan haar borst, alsof een touw strak werd getrokken.

"We moeten naar huis," zei Jens. "Je moeder gaat flippen als je weer te laat bent."

Mira opende haar mond om iets terug te zeggen, maar haar woorden kwamen niet.

De scheur pulseerde.

Het licht werd even donker, alsof er een schaduw langs schoof.

En toen zag ze het.

In het midden van het zilver flitste een symbool.

Een teken.

Het leek op een cirkel met drie lijnen erdoorheen, als een ster die niet helemaal af was.

Mira voelde een stekende pijn bij haar pols.

"Au!" Ze trok haar hand terug.

"Wat is er?" Jens greep haar arm.

Op haar huid verscheen een dunne zilveren gloed.

Hetzelfde symbool.

Het brandde niet als vuur.

Het brandde als... herinnering.

Jens keek ernaar en zijn ogen werden groot.

"Oké," zei hij, opeens heel serieus. "Dat zie ik wél."

Mira's keel werd droog.

"Wat... is dat?"

Jens schudde langzaam zijn hoofd. "Geen idee. Maar het is niet normaal."

De scheur maakte een geluid.

Niet hard.

Meer een trilling.

Alsof iemand een gigantische glazen kom aanraakte.

Mira voelde haar knieën zwak worden.

De lucht rondom hen werd ijskoud.

Jens' adem werd zichtbaar, terwijl het zomer was.

"Mira," fluisterde hij. "Ik denk dat we weg moeten. Nu."

Maar Mira kon haar blik niet losmaken.

De scheur was groter geworden.

En tussen de bomen, net achter het hek, zag ze iets bewegen.

Geen dier.

Iets dat te lang was.

Te stil.

Alsof een schaduw overeind stond.

Kom terug, fluisterde de stem.

Mira zette haar hand op het hek.

De metalen spijlen voelden warm.

Te warm.

"Niet doen," zei Jens, meteen.

Mira keek hem aan.

In zijn ogen zag ze echte angst.

Ze wilde luisteren.

Echt.

Maar iets anders luisterde in haar.

Iets dat ouder was dan haar twijfels.

Ze zette haar voet op het pad het bos in.

De scheur lichtte op.

Jens greep haar hand.

"Mira—"

En toen gebeurde het.

Het bos werd licht.

Niet zonlicht.

Wit licht.

Alles verdween.

Het hek.

Het pad.

Jens' stem.

Alleen de zilveren scheur bleef.

Als een deur.

En Mira viel erdoorheen.

De val duurde langer dan logisch was.

Er was geen wind.
Geen grond die dichterbij kwam.
Geen boven of onder.

Alleen licht.

Mira wilde schreeuwen, maar haar stem leek achter te blijven in de wereld waar ze vandaan kwam.

Toen veranderde het licht.

Het werd zachter.
Blauwer.

En plotseling voelde ze iets onder zich.

Gras.

Ze sloeg neer – niet hard, maar onverwacht – en rolde een paar meter door.

Even bleef ze liggen.
Ademloos.

Toen opende ze haar ogen.

De lucht boven haar was niet de lucht die ze kende.

Er dreven eilanden.

Echte eilanden.

Stukken land hingen in de hemel, verbonden door bruggen van licht.
Watervallen stortten omlaag – maar verdwenen halverwege in mist, alsof de wereld daar simpelweg ophield.

Mira ging langzaam overeind zitten.

"Dit is een droom," fluisterde ze.

Haar stem klonk helder.
Te helder.

Ze keek naar haar handen.
Het zilveren teken op haar pols gloeide nog zwak.

Achter haar kraakte iets.

Mira draaide zich razendsnel om.

Aan de rand van een rotsplateau stond een jongen.

Ongeveer haar leeftijd.
Donker haar dat door een wind bewoog die zij niet voelde.
Een lange jas van diepblauw stof, afgezet met zilveren lijnen die licht leken te vangen.

Zijn ogen waren niet verbaasd.

Ze waren bezorgd.

"Dat meen je niet," mompelde hij.

Mira sprong overeind. "Waar ben ik?"

De jongen keek haar strak aan.

"Dat zou ik jou moeten vragen," zei hij langzaam. "Mensen vallen hier niet zomaar uit de lucht."

"Ik sprong niet," zei Mira. "Ik viel."

De jongen zuchtte alsof dat het alleen maar erger maakte.

"Dat bedoel ik." Hij liep een paar stappen dichterbij, voorzichtig, alsof ze elk moment kon ontploffen. "Er zijn hier geen portalen meer actief. Niet sinds—"

Hij stopte abrupt.

"Sinds wat?" vroeg Mira.

De jongen keek naar haar pols.

Het zilveren teken begon feller te gloeien.

Zijn ogen werden groot.

"Dat kan niet," fluisterde hij.

"Wat kan niet? Iedereen blijft dat zeggen!"

Hij keek om zich heen, alsof de lucht zelf meeluisterde.

"Hoe heet je?" vroeg hij plots.

"Mira."

Hij knikte kort. "Mira, luister goed. Als jij dat teken draagt, dan betekent het dat de Scheur weer open is. En als de Scheur open is..."

De grond trilde.

Niet hard.

Maar diep.

Alsof iets massiefs zich onder het plateau verplaatste.

Mira voelde het in haar knieën.

In haar ribben.

De jongen keek naar de rand van het zwevende eiland.

Aan de overkant van een brug van doorschijnend kristal kroop iets uit de schaduw.

Lang.

Te lang.

Het had geen duidelijke vorm. Het leek gemaakt van rook en scherpe lijnen, alsof iemand een schaduw had losgesneden van een lichaam.

En het bewoog hun kant op.

"Dat is niet goed," zei de jongen zacht.

"Wat is dat?!" fluisterde Mira.

"Een Schaduwjager." Hij stapte voor haar. "En als hij hier is, dan hebben ze je komst gevoeld."

"Wie zijn 'ze'?"

Maar de jongen antwoordde niet.

Hij hief zijn hand.

De lucht rondom hem begon te draaien.

Wind verzamelde zich in een spiraal rond zijn arm, zichtbaar als zilverblauwe stroom.

Mira staarde.

"Doe geen gekke dingen," zei hij snel. "Blijf achter me. Wat er ook gebeurt – raak het niet aan."

De Schaduwjager bereikte de brug.

Zijn vorm versplinterde in meerdere dunne, scherpe tentakels van duisternis.

Het geluid dat hij maakte was geen brul.

Het was gefluister.

Honderden stemmen tegelijk.

En één ervan klonk... bekend.

Kom terug.

De Schaduwjager gleed over de brug zonder geluid te maken.

Toch voelde Mira elke beweging.

Alsof zijn aanwezigheid tegen haar gedachten schuurde.

De jongen zette een stap naar voren.

"Blijf achter me," herhaalde hij.

De wind rond zijn arm draaide sneller.

Met een scherpe beweging gooide hij zijn hand naar voren.

De spiraal schoot los.

Een snijdende golf van lucht raasde over de brug en raakte de Schaduwjager vol.

Voor een seconde leek het wezen uit elkaar te waaien – flarden rook scheurden los en losten op in het niets.

Maar het kwam weer samen.

Sneller dit keer.

Sterker.

"Dat had moeten werken," mompelde de jongen.

De Schaduwjager schoot vooruit.

Te snel.

Een van zijn schaduwachtige tentakels sloeg naar voren.

De jongen dook opzij, maar werd alsnog geraakt in zijn schouder.

Hij werd achteruit geslingerd en rolde over het gras.

"Hé!" riep Mira.

Zonder na te denken rende ze naar hem toe.

"Ik zei toch—" begon hij, maar hij verstijfde.

De Schaduwjager richtte zich nu op háár.

De fluisterstemmen werden luider.

Mira.

Ze hoorde haar naam.

Niet van het wezen.

Vanbinnen.

Het teken op haar pols brandde fel op.

Geen pijn.

Kracht.

Een plotselinge golf van energie trok door haar heen, alsof haar hart een tweede slag had gekregen.

De lucht om haar heen begon te trillen.

De grond onder haar voeten lichtte zwak op.

De jongen keek haar met grote ogen aan.

"Nee," fluisterde hij. "Dat kan niet..."

De Schaduwjager sprong.

Mira stak instinctief haar hand uit.

Er gebeurde geen explosie.

Geen bliksem.

Maar de ruimte tussen haar en het wezen vervormde.

Alsof onzichtbare draden zich strak spanden.

De Schaduwjager bevroor midden in zijn sprong.

Zijn vorm trok uit, vervormde – en werd naar achteren geslingerd alsof iets hem had teruggeduwd.

Hij stortte van de brug.

De mist onder het eiland slikte hem in.

Stilte.

De wind stierf weg.

Het licht rond Mira doofde langzaam.

Haar knieën gaven het op.

Ze viel op het gras.

De jongen kroop overeind en staarde haar aan alsof hij naar een legende keek die plotseling echt was geworden.

"Wie..." begon hij zacht.

Hij slikte.

"Wie ben jij, Mira?"

De jongen hielp haar overeind.

"Rustig ademen," zei hij. "Je hebt net iets gedaan wat zelfs getrainde Wachters jaren kost om te leren."

"Wachters?" Mira's hoofd tolde. "Ik deed helemaal niks. Ik... ik wilde alleen dat het stopte."

Hij keek naar haar pols.

Het zilveren teken gloeide nog zwak, als nagloeiend metaal.

"Dat was geen toeval," zei hij zacht. "Dat was Resonantie."

"Dat klinkt alsof ik een wifi-signaal ben."

Tot haar verbazing trok een kleine glimlach over zijn gezicht.

"Bijna. Alleen zend jij geen internet uit. Jij reageert op de kern van Aetherfall zelf."

Mira keek om zich heen naar de zwevende eilanden.

"Deze wereld?"

Hij knikte.

"Aetherfall leeft. Alles hier is verbonden door energie – wind, licht, herinnering. Normaal voelen alleen Wachters die stroming. Maar jij..." Hij zweeg even. "Jij activeerde haar."

"Haar?"

Zijn blik werd ernstig.

"De Kern. Het hart van deze wereld."

De grond trilde opnieuw.

Sterker dan daarnet.

Aan de horizon kleurde een van de zwevende eilanden donker.

Alsof een schaduw eroverheen kroop.

Mira voelde een koude rilling over haar rug.

"Dat is niet door mij, toch?" vroeg ze.

De jongen antwoordde niet meteen.

Dat was antwoord genoeg.

"Oké," zei Mira langzaam. "Je gaat me nu alles uitleggen. Wie jij bent. Wat dat ding was. Waarom er een gloeiend symbool op mijn arm staat. En waarom een andere wereld mij bij naam kent."

Hij haalde diep adem.

"Mijn naam is Kael," zei hij. "En als jij echt het Teken draagt... dan ben jij niet hier terechtgekomen."

Je bent teruggekeerd."

"Teruggekeerd?" herhaalde Mira.

Het woord bleef hangen tussen hen in.

Alsof het gewicht had.

"Dat is onmogelijk," zei ze. "Ik ben hier nog nooit geweest. Ik woon mijn hele leven al in Eikenrade. Ik heb toetsen, huiswerk en een moeder die me elke ochtend te vroeg wakker maakt. Ik ben niet... teruggekeerd."

Kael keek haar lang aan.

Niet twijfelend.

Met herkenning.

"Weet je zeker dat je je alles herinnert?" vroeg hij zacht.

Mira wilde meteen ja zeggen.

Maar dat deed ze niet.

Want diep vanbinnen voelde ze iets verschuiven.

Een flits.

Niet een beeld.

Meer een gevoel.

Wind die om haar heen draaide.

Gelach.

Een hoge toren van wit steen.

En een stem die zei: Blijf bij me.

Mira greep naar haar hoofd.

"Wat doe je?!" vroeg Kael scherp.

"Ik..." Ze hapte naar adem. "Ik zag iets. Of voelde iets. Alsof... alsof ik hier ooit stond." Ze keek om zich heen. "Maar dat kan niet."

Kaels blik werd donkerder.

"De Kern wist het," mompelde hij. "Daarom opende de Scheur zich weer."

"Wat wist ze?"

Voor hij kon antwoorden, klonk er een diepe dreun.

Niet van onder het eiland.

Van boven.

Mira keek omhoog.

Een van de zwevende eilanden – degene die eerder donker kleurde – begon langzaam te kantelen.

Stukken rots braken af en verdwenen in de mist beneden.

Scheuren van zwart licht trokken over het oppervlak als barsten in glas.

"Dat is de besmetting," zei Kael.

"Dat ziet eruit alsof de wereld uit elkaar valt!"

"Dat is het ook." Hij keek haar recht aan. "En sinds jij hier bent, gaat het sneller."

Mira voelde een steek in haar borst.

"Dus dit is mijn schuld?"

"Nee." Zijn antwoord kwam direct. Vast. "Maar jij bent er wel mee verbonden."

Nog een dreun.

Dit keer dichterbij.

Aan de rand van hun plateau verscheen een dunne zwarte lijn.

De grond spleet open.

Mira deinsde achteruit.

De scheur in de lucht was niet de enige die was geopend.

Kael greep haar hand.

"We moeten naar de Wachters," zei hij. "Nu."

"Je zei net dat mensen hier niet horen te zijn!"

"Je bent geen gewone mens." Zijn grip verstevigde. "En als de Schaduwjagers weten dat jij terug bent... dan hebben we geen tijd meer."

De zwarte scheur in de grond begon rook uit te ademen.

Fluisterstemmen krulden omhoog.

Meer dan één.

Veel meer.

Kael trok haar richting de kristallen brug.

Achter hen klonk het geluid van iets dat uit de diepte kroop.

En dit keer wist Mira zeker:

Het was niet alleen.

De kristallen brug lichtte op zodra Kael haar eroverheen trok.

Onder hun voeten verspreidde zich een zachte gloed, alsof de brug wist dat ze vluchtten.

Achter hen klonk het scheurende geluid van steen die brak.

Mira keek over haar schouder.

Uit de zwarte spleet kroop een tweede wezen.

Groter dan de eerste.

Zijn lichaam leek uit meerdere schaduwen tegelijk te bestaan, voortdurend verschuivend. In zijn kern brandde een doffe, rode gloed.

"Dat is geen Schaduwjager," zei Kael, zijn stem strak van spanning.

"Wat dan wel?!"

"Een Voorloper."

Alsof het woord hem riep, hief het wezen zijn hoofd.

De rode kern flitste.

En Mira voelde een druk in haar borst – precies op de plek waar ze eerder de energie had gevoeld.

Gevonden.

Ze struikelde bijna.

"Het praat tegen me," fluisterde ze.

"Niet luisteren!" Kael versnelde. "Ze proberen je wil te breken."

De brug begon achter hen te verkleuren.

Helder kristal werd dof.

Barsten trokken zich razendsnel naar voren, alsof de schaduw het materiaal vergiftigde.

"Sneller!" riep Kael.

Mira dwong haar benen te bewegen.

Wind suisde langs haar oren terwijl het volgende eiland dichterbij kwam.

Aan de overkant zag ze torens.

Witte torens die hoog de lucht in staken, verbonden met bogen en zwevende trappen.

Mensen renden over de pleinen.

Sommigen droegen mantels met zilveren patronen.

Ze wezen.

Naar haar.

De Voorloper bereikte het begin van de brug.

Met één slag van zijn schaduwachtige arm brak hij een deel van het kristal weg.

De brug schudde hevig.

Mira voelde hoe haar voet weggleed.

Kael draaide zich om en hief beide handen.

De lucht explodeerde in een wervelwind.

Een muur van wind en licht sloeg tegen het wezen aan.

Dit keer werd het niet alleen teruggeduwd.

Het schreeuwde.

Een rauw, vervormd geluid dat door merg en been ging.

Maar het viel niet.

Het klampte zich vast aan de rand van de brug.

En glimlachte.

Tenminste – zo voelde het.

Mira's pols begon opnieuw te branden.

Niet zacht.

Hevig.

Het teken verspreidde zich.

Dunne zilveren lijnen kropen over haar huid, omhoog langs haar arm.

"Kael..." fluisterde ze.

Hij keek om.

Zijn ogen werden groot.

"Nee," zei hij.

Te laat.

Een schokgolf van licht barstte vanuit Mira's lichaam naar buiten.

De brug werd overspoeld door zilver.

De Voorloper liet los.

En stortte brullend de mist in.

De kracht doofde.

De brug stabiliseerde.

Mira zakte door haar knieën.

Aan de overkant stonden de Wachters.

En ze staarden haar aan alsof ze naar iets keken dat eeuwenlang alleen een legende was geweest.

"Ze is het," fluisterde iemand.

"Dat kan niet..."

Maar Kael wist het al.

En diep vanbinnen begon Mira het ook te beseffen.

Dit was geen ongeluk.

Ze was niet zomaar gevallen.

Aetherfall had haar geroepen.

De Wachters weken uiteen toen Kael Mira overeind hielp.

Hun mantels bewogen in een wind die alleen zij leken te voelen.

Sommigen keken haar aan met ontzag.

Anderen met pure angst.

Een vrouw stapte naar voren.

Ze was ouder dan de rest, haar haar zilverwit en strak naar achteren gevlochten. Dunne lichtlijnen liepen over haar mantel als sterrenbeelden.

Toen zij haar blik op Mira richtte, werd het stil op het plein.

"Kael," zei ze kalm. "Leg uit."

Kael slikte. "De Scheur opende zich boven het oostelijke woud. Ze viel eruit. Ze draagt het Teken."

Een zachte golf van gefluister ging door de groep.

"Onmogelijk," zei een jongen met scherpe trekken. "Het Teken verdween vijftien jaar geleden. Samen met háár."

De vrouw hief haar hand.

Het gefluister verstomde.

Ze liep langzaam naar Mira toe.

Mira voelde de drang om achteruit te stappen, maar bleef staan.

De vrouw pakte voorzichtig haar pols vast.

Het zilveren symbool gloeide op – feller dan ooit.

De lichtlijnen op de mantel van de vrouw begonnen mee te pulseren.

Haar ogen werden groot.

Niet van twijfel.

Van herkenning.

"Het is waar," fluisterde ze.

Mira's adem stokte.

"Wat is waar?" vroeg ze.

De vrouw keek haar diep aan.

"De Kern heeft haar Erfgenaam teruggeroepen."

"Erfgenaam waarvan?" vroeg Mira.

Het woord voelde te groot.

Te zwaar.

Alsof het niet bij haar hoorde.

De vrouw liet haar pols voorzichtig los.

"Mijn naam is Meesteres Elyra," zei ze. "En jij, Mira van Dalen... bent de Erfgenaam van het Licht van Aetherfall."

Het plein werd opnieuw gevuld met gefluister.

"Nee," zei de scherpe jongen van eerder. "Dat kan niet. De Erfgenaam verdween samen met de Koningin. De lijn is verbroken."

Elyra's blik werd streng. "De lijn is nooit verbroken. Alleen verborgen."

Mira's hart bonsde.

"Ik snap hier helemaal niets van," zei ze. "Ik ben geen koningin. Ik zit in 4 havo."

Tot haar verrassing klonk er hier en daar een nerveuze lach.

Maar Elyra glimlachte niet.

"Vijftien jaar geleden werd Aetherfall aangevallen door de Schaduw. Niet zoals vandaag. Groter. Dieper. De Koningin gebruikte haar laatste kracht om de Kern te beschermen."

Mira voelde opnieuw die flits in haar hoofd.

De witte toren.

Wind die zong.

Een warme hand in de hare.

Blijf bij me.

Ze wankelde.

Kael stapte dichterbij.

"Ze zei dat de Koningin verdween," fluisterde hij. "Niet dat ze stierf."

Elyra knikte langzaam.

"De Koningin wist dat de Schaduw haar zocht. Dus deed ze iets wat niemand ooit eerder had gedaan. Ze verbond haar eigen levenslijn met die van haar kind... en stuurde dat kind naar een andere wereld."

De woorden leken de lucht uit Mira's longen te slaan.

"Nee," fluisterde ze. "Nee. Dat kan niet. Mijn ouders—"

"Zijn niet je biologische ouders," zei Elyra zacht.

Stilte.

De wereld leek opnieuw te kantelen.

Niet letterlijk.

Maar in haar.

"Je werd gevonden aan de rand van jullie wereld," ging Elyra verder. "Met het Teken slapend op je huid. We dachten dat de verbinding voorgoed verbroken was... tot vandaag."

Een koude realisatie kroop door Mira heen.

"Dus ik ben hier omdat...?"

Elyra keek naar de horizon, waar de besmette eilanden donker bleven pulseren.

"Omdat de Schaduw terug is.

En alleen de Erfgenaam kan de Kern volledig wekken."

"Dit is gestoord," zei Mira.

Ze deed een stap achteruit.

Toen nog één.

"Mijn ouders zijn mijn ouders. Mijn moeder maakt lasagne op woensdag. Mijn vader snurkt. Ik heb een hamster gehad die Turbo heette. Dit –" ze gebaarde wild om zich heen "– dit is niet mijn leven."

Niemand lachte nu.

Elyra's blik verzachtte.

"De mensen die jou hebben opgevoed, hebben dat met liefde gedaan. Dat verandert niets aan wat jij bent."

"Dus ik moet gewoon geloven dat ik een soort verloren prinses ben?" Mira voelde haar stem trillen. "Dat ik hier hoor?"

"Niet omdat wij dat zeggen," zei Kael zacht.

Hij wees naar haar arm.

Het Teken gloeide weer.

Maar dit keer anders.

Niet als een waarschuwing.

Meer als een kompas.

Mira voelde het ook.

Een subtiele trek in haar borst.

Een richting.

Dieper in de stad.

Naar de hoogste toren van wit steen.

Dezelfde toren uit haar flits.

Ze slikte.

"Wat is daar?"

Elyra volgde haar blik.

"De Toren van de Kern."

Alsof de wereld haar woorden wilde bevestigen, klonk er in de verte opnieuw een dreun.

Dit keer gevolgd door geschreeuw.

Aan de rand van het plein verscheen een Wachter, buiten adem.

"Meesteres!" riep hij. "De besmetting verspreidt zich sneller dan voorspeld. Drie eilanden zijn al gevallen."

Een zware stilte daalde neer.